

1

Fletcher opende zijn ogen, maar het enige wat hij zag was duisternis. Hij kreunde en porde Ignatius, die zijn klauw over Fletchers kin had uitgespreid. De demon jammerde slaperig en liet zich op de koude stenen vloer onder hen vallen.

‘Goedemorgen. Of hoe laat het ook mag zijn,’ mompelde Fletcher, terwijl hij een wyrdlichtje tevoorschijn toverde. Het hing als een miniatuurzon in de lucht en draaide langzaam rond.

De ruimte, een krappe, raamloze cel met een vloer van gladde flagstones, baadde in kil blauw licht. In de hoek was een latrine: een gat in de vloer dat met een grillige leistenen plaat was afgedekt. Fletcher keek naar de grote ijzeren deur in de muur tegenover zijn bed van stro.

Op dat moment hoorde hij gerammel, toen de kleine klep onder aan de deur naar buiten werd getrokken en een gepantserde hand door de opening werd geduwd. De hand tastte rond naar de lege emmer die naast de deur stond. Daarop volgde het geluid van watergekletter, waarna de klotsende emmer werd teruggezet. Fletcher keek verwachtingsvol naar de klep, maar kreunde toen hij het geluid hoorde van voetstappen die zich verwijderden.

‘Weer geen eten, maatje,’ zei Fletcher, terwijl hij een beteuterde Ignatius onder zijn kin streekte.

Dit was niet ongewoon; het gebeurde wel vaker dat de cipier geen moeite nam om eten te brengen. Fletchers maag knorde, maar hij negeerde het en pakte de losse steen die naast zijn bed lag om een volgend

streepje in de muur te krassen. Het was moeilijk om zonder natuurlijk licht de tijd bij te houden, maar hij ging ervan uit dat hij eens per dag eten en water kreeg – of soms, zoals vandaag, alleen water. Hij hoefde de honderden krassen in de muur niet te tellen om te weten hoe lang hij opgesloten zat – hij wist het precies.

‘Een jaar,’ zei Fletcher met een zucht, terwijl hij achteroverleunde in het stro. ‘Van harte met het jubileum.’

Hij mijmerde over de reden voor zijn gevangenneming. Het was allemaal begonnen op die avond dat zijn aartsvijand sinds zijn kindertijd, Didric, hem in een praalgraf in het nauw had gedreven en had geprobeerd hem te doden, terwijl hij zich verkneukelde bij de gedachte dat zijn vader het gehele dorp Pelt in een gevangenis wilde veranderen.

En toen was Ignatius uit het niets tevoorschijn geschoten. Hij had een golf vloeibaar vuur over Didrics gezicht gespuwd toen hij dichterbij kwam, waarmee hij Fletcher tijd gaf om te ontsnappen. De kleine demon had zijn eigen leven op het spel gezet om dat van Fletcher te redden, terwijl hun verbintenis toen nog maar net tot stand was gekomen. Het gevolg was dat Fletcher een vluchteling was geworden, want hij wist dat Didrics familie glashard zou liegen om hem aan te klagen voor een moordpoging op Didric. Zijn enige troost was dat hij waarschijnlijk nooit op de Vocans Academie was beland als dat alles niet was gebeurd.

Was het werkelijk twee volle jaren geleden dat Ignatius in zijn leven was verschenen en hij voor het eerst dat eeuwenoude kasteel was binnengegaan? Zijn laatste momenten daar stonden hem nog duidelijk voor de geest. Zijn beste vriend Othello had het respect van de generaals verdiend en zijn dwergenbroeders weten over te halen om niet in opstand te komen tegen het Rijk Hominum. Sylva had vrede gesmeed tussen hun rassen en bewezen dat zij en de andere elfen waardige bondgenoten waren. Zelfs Seraph, de eerste burger in meer dan duizend jaar die in de adelstand was verheven, had tijdens het toernooi indruk gemaakt op zijn mede-edelen. Wat misschien nog de meeste voldoening gaf was dat het plan van de Forsyths om een nieuwe oorlog tussen de elfen en dwergen te creëren – waar de wapenhandel van

de familie Forsyth van zou profiteren – was verijdeld. Alles was perfect geweest.

Tot Fletchers verleden hem inhaalde.

Ignatius keek Fletcher met zijn amberkleurige ogen uilchtig aan. Hij bespeurde de moedeloosheid van zijn meester en duwde zijn snuit tegen Fletchers hand. Fletcher sloeg hem gedachteloos weg, maar de demon ontweek de mep en beet in Fletchers vingertop.

‘Oké, rustig maar.’ Fletcher grijnsde naar de onstuimige demon. De pijn deed hem even zijn ellende vergeten. ‘Laten we maar verdergaan met trainen. Welke toverformule zullen we vandaag eens gaan oefenen?’

Hij stak zijn hand onder de berg stro die als bed diende en haalde de twee boeken tevoorschijn die in het afgelopen jaar hadden voorkomen dat hij zijn verstand verloor. Hij wist niet wie ze daar voor hem had verstoep, alleen dat diegene daarmee een groot risico had genomen. Fletcher was zijn mysterieuze weldoener eeuwig dankbaar. Zonder de boeken zou hij gek van verveling zijn geworden. Er waren niet veel spelletjes die Ignatius en hij in de kleine cel konden spelen.

Het eerste boek was het standaardwerk voor betoveringen dat iedereen tijdens de lessen van Arcturus gebruikte. Het was een dun boek; het bevatte slechts een paar honderd symbolen en de juiste techniek om ze te tekenen. Vroeger had Fletcher ze net voldoende bestudeerd om voor zijn examens te slagen, maar hij had zich liever beziggehouden met het perfectioneren van de vier kernbetoveringen. Nu kende hij alle symbolen uit het hoofd en kon hij ze slapend tekenen.

Het tweede boek was zo dik dat degene die het had verstoep de leren omslag had verwijderd om het makkelijker in het stro te kunnen verbergen. Het was het dagboek van James Baker; door dit boek had hij besloten dat hij een getrainde strijdmagier wilde worden. In het dagboek had Fletcher een stuk of tien nieuwe betoveringen gevonden, die de oud-summoner ijverig had overgeschreven van de muren van eeuwenoude orkruines. Bovendien had Baker tientallen orkdemonen bestudeerd en hun krachten, gaven en statistische gegevens nauwkeurig beschreven. Inmiddels was ook Fletcher een expert. Het meest fascine-

rend was dat Baker al zijn kennis van orkcultuur in het dagboek had verzameld, met inbegrip van hun strategieën en wapens. Het bevatte een schat aan kennis die Fletcher binnen enkele dagen had verslonden, waarna hij onmiddellijk weer van voren af aan was begonnen, op zoek naar bijzonderheden die hij mogelijk over het hoofd had gezien.

Deze twee boeken waren zijn enige afleiding van de oorverdovende stilte van de buitenwereld. Elke nacht droomde hij van zijn vrienden en vroeg hij zich af waar ze zouden zijn. Streden zij in de frontlinies terwijl hij diep onder de grond wegrotte? Waren ze gedood door de speer van een ork of de dolk van een Forsyth?

Zijn grootste kwelling was echter de wetenschap dat zijn pleegvader Berdon vlakbij was, in het dorp boven hem. Hij dacht aan de nacht waarin hij als gevangene naar Pelt was teruggebracht. Hij had door de kieren in de gepantserde wagen gegluurd in een vertwijfelde poging een glimp van het dorp van zijn jeugd op te vangen. Voordat hij echter goed had kunnen kijken, hadden de gevangenenbewaarders een zak over zijn hoofd getrokken en hem weggesleurd.

Toen Fletcher weer mistroostig in stilzwijgen verzonk, gromde Ignatius onrustig. Hij snoof en een vlammentong schoot zijn bek uit en schroeide het stro onder hen.

‘Tjongejonge, we zijn vandaag wel erg ongeduldig!’ riep Fletcher uit, terwijl hij een getatoeëerde vinger laadde met een stoot mana. ‘Oké, je hebt erom gevraagd. Laten we eens kijken wat je van de telekinesebetovering vindt.’

Hij liet een dun straaltje mana door zijn vingertop stromen, waarna het spiraalvormige symbool paars opgloeide tot een strook lucht erboven begon te trillen. Ignatius liep achteruit weg, maar Fletcher zwiepte zijn hand naar de ondeugende demon, sloeg de sliert energie om zijn buik en slingerde hem de lucht in. De demon sloeg zijn klauwen uit en begroef ze in het plafond, en stof regende op Fletcher neer. Voordat Fletcher tijd had om te reageren liet Ignatius zich vallen. Hij draaide zich in de lucht om als een kat en richtte zijn klauwen en de scherpe punt aan het uiteinde van zijn staart op Fletchers gezicht. Door op het laatste moment zijwaarts weg te rollen wist Fletcher de demon te ont-

wijken. Hij draaide zich met een ruk om toen het opeens donker werd. Ignatius had tijdens zijn aanval het wyrdlicht geraakt en het als een kaars gedooft.

‘Oké, zo wil je het dus spelen,’ zei Fletcher, terwijl hij zijn wijsvinger, de vinger zonder tatoeage, van energie voorzag. Deze keer tekende hij iets in de lucht, een van de zeldzamere symbolen die hij in Bakers dagboek had gevonden. Hij kromde zijn vinger zodat die naar zijn gezicht wees.

Het kattenooqsymbool leek op een echt kattenooq: een smal ovaal met een cirkel. Fletcher was er door veel te oefenen achter gekomen dat de betovering pas effect had als het licht op zijn netvlies viel.

Het opgloeiende symbool verried zijn positie, net als de gele flits die snel daarop volgde, maar Fletcher rolde weer zijwaarts weg zodat Ignatius hem in de duisternis kwijt zou raken. Hij voelde zijn ogen langzaam veranderen, zijn pupillen werden verticale spleetjes, zoals bij kattenogen. Even later werd Fletchers zicht helder en kon hij Ignatius’ gedaante onderscheiden, die als een leeuw die een gazelle besluipt naar de plek kroop waar Fletcher even daarvoor had gezeten. Hoewel Ignatius’ nachtzicht veel beter was dan dat van Fletcher, had zelfs de demon moeite met navigeren in de pikdonkere cel.

‘Hebbes!’ riep Fletcher terwijl hij op Ignatius af dook en zijn armen om de demon heen sloeg. Ze vielen samen in het stro en Fletcher barstte in lachen uit toen de demon luidkeels protesteerde.

De deur vloog open en het licht dat de cel binnenviel was zo fel dat het Fletchers gevoelige ogen verblindde. Hij graaide naar de boeken om ze onder het stro te verbergen, maar hij kreeg een trap van een laars tegen de zijkant van zijn hoofd en viel tegen de muur.

‘Niet zo snel,’ kraste een stem.

Fletcher hoorde de klik van de haan van een vuursteenpistool die werd gespannen en voelde het koude metaal van een loop tegen zijn voorhoofd drukken. Toen het effect van de betovering afnam, kon hij een wazige gedaante met een kap onderscheiden, die naast hem op zijn hurken zat met een fraai pistool in zijn hand.

‘Bij de geringste beweging knal ik je de vergetelheid in,’ zei de ge-

daante. De stem was schor, als van een man die stierf van de dorst.

‘Oké,’ zei Fletcher, terwijl hij langzaam zijn handen omhoogbracht.

‘Tss, tss,’ zei de gedaante, en hij drukte de loop harder tegen Fletchers hoofd. ‘Ben je doof? Ik heb gehoord wat je met die getatoeëerde vingers kunt doen. Hou je handen naast je lichaam.’

Fletcher aarzelde. Hij was zich ervan bewust dat dit waarschijnlijk zijn beste kans om te ontsnappen zou zijn. De man met het pistool slaakte een hese zucht van ergernis.

‘Rubens, laat hem maar eens voelen wat jij met je steek kunt doen.’

Fletcher zag iets fladderen in de kap van de man en een felrode Mijt vloog eruit en streek neer op zijn hals. Hij voelde een scherpe pijn en toen kou die zich door zijn lichaam verspreidde.

‘Nu weet ik dat je geen kunstjes uit kunt halen,’ kraste de gedaante, en hij kwam overeind en stond afgetekend tegen het fakkellicht dat door de open deur naar binnen viel. ‘Trouwens, waar is die Salamander van je?’

Fletcher probeerde zijn hoofd om te draaien, maar het leek vast te zitten. Bij het horen van het woord ‘salamander’ voelde Fletcher Ignatius onder zich bewegen, en hij wist dat de demon zich klaarmaakte om aan te vallen. Hij drukte Ignatius’ bedoeling de kop in met een streng gevoel via hun mentale band. Zelfs als hij erin slaagde de man te overweldigen, zou Fletcher nog niet eens de celdeur uit kunnen kruipen, laat staan kunnen ontsnappen.

‘Ah, hij zit daar in het stro. Nou, zorg dat hij zich rustig houdt als je je hersens in je schedel wilt houden. Het zou zonde zijn om je te doden na alle voorbereidingen die we hebben getroffen.’

‘V-v-voorbereidingen?’ wist Fletcher stamelend uit te brengen. Zijn tong was gevoelloos door het gif van de Mijt.

‘Voor je proces,’ antwoordde de gedaante. Hij hield een hand op zodat Rubens erop kon gaan zitten. ‘We hebben het zo lang mogelijk geprobeerd tegen te houden, maar het schijnt dat je vrienden zeer volhardend zijn geweest in hun petitie aan de koning. Dus moest er, jammer genoeg, toch een rechtszaak komen.’

De gedaante stopte de Mijt weer in zijn kap, alsof hij er niet aan

moest denken om van hem gescheiden te zijn. De huid van zijn hand was glad, bijna vrouwelijk, met zorgvuldig gemanicuurde nagels. De laarzen van de man waren gemaakt van met de hand gestikt kalfsleer. Daarboven droeg hij een modieuze, strakke broek. Zelfs de jas met kap was gemaakt van zwart leer van de beste kwaliteit. Fletcher kon zien dat de onbekende een rijke jongeman was, waarschijnlijk de eerstgeboren zoon van een edele.

‘Ik sta je nog één vraag toe. Daarna moet ik je naar de rechtszaal brengen. Neem er de tijd voor, zodat de verlamming kan wegtrekken. Ik wil je liever niet dragen.’

Fletcher dacht aan zijn vrienden, aan Berdon en aan hoe het er met de oorlog voor stond. Hij had echter geen flauw idee of de onbekende de antwoorden zou hebben die hij zocht. Kenden ze elkaar? Hij riep zich de andere summoners voor de geest die hij op Vocans had ontmoet, maar geen van hen had een schorre stem. Kon het Tarquin zijn, die hem een wrede streek leverde? Eén ding was zeker: zijn tegenstander zou de overhand hebben zolang hij anoniem bleef.

‘Wie. Ben. Je?’ vroeg Fletcher. Hij perste de woorden tussen zijn gevoelloze lippen door naar buiten.

Het feit dat hij überhaupt kon praten betekende dat Rubens hem met zijn steek maar een lage dosis gif had ingespoten. Alles was nog niet verloren.

‘Ben je daar nog niet achter?’ kraste de onbekende. ‘Dat is teleurstellend. Ik dacht dat je het inmiddels wel zou hebben geraden. Al zie ik er heel anders uit dan toen we elkaar de laatste keer spraken, dus is het je nauwelijks kwalijk te nemen.’

De gedaante ging weer op zijn hurken zitten en boog zich naar voren tot Fletchers gezichtsveld was gevuld met het donkere inwendige van de kap. De man trok de kap langzaam naar achteren en onthulde zijn gezicht.

‘Herken je me nu, Fletcher?’ snauwde Didric.

2

Met een boosaardige, scheve grijns rechte Didric zijn rug, zodat het licht op zijn gezicht viel. De rechterkant was wasachtig en roodgevekt. De rand van zijn lip was weggebrand en onthulde witte tanden. Zijn wenkbrauwen en wimpers waren verdwenen, waardoor hij continu grote ogen van schrik leek op te zetten. Stukken van zijn hoofdhuid waren nagenoeg kaal, met hier en daar een plukje haar dat uit het gesmolten vlees eronder groeide.

‘Mooi, hè?’ zei Didric, terwijl hij met een lange, spits toelopende vinger over de verwoeste huid streek. ‘Op de avond dat je mij dit hebt aangedaan, heeft mijn vader een fortuin moeten betalen om een summoner te laten komen om de herstelbetovering uit te voeren. Lord Faversham, trouwens. Vind je het niet grappig dat hij zonder het te weten de door zijn zoon aangerichte puinhoop moest opruimen?’

Fletcher was met stomheid geslagen, van de verlamming of van de schrik, dat wist hij niet. Hoe wist Didric van Fletchers vermeende bloedverwantschap met de Favershams? Er was in een jaar veel veranderd.

‘Eigenlijk zou ik je moeten bedanken,’ zei Didric, terwijl hij de lange haren op de kant van zijn hoofd die niet was verbrand over de gesmolten schedel streek. ‘Jij bent de oorzaak van zowel de beste als de verschrikkelijkste dingen die me het afgelopen jaar zijn overkomen.’

‘Hoezo?’ vroeg Fletcher verstikt, terwijl hij naar Rubens keek, die Didrics borst op kroop. Didric was geen summoner... Werd de Mijt

door iemand anders gemanipuleerd om hem te misleiden?

‘Ik dank alles aan jou, Fletcher.’ Didric schonk hem een scheve glimlach en toverde een wyrdlicht tevoorschijn dat de cel met helblauw licht overgoot. ‘Het is een fenomeen dat zich volgens de gedocumenteerde geschiedenis slechts één keer eerder heeft voorgedaan, hoewel er in de wereld van summoners altijd legenden over hebben bestaan. Een aanval met magie die het slachtoffer dicht bij de dood brengt, geeft de gave nu en dan aan diegene door. Het heeft iets te maken met de manier waarop het mana van de demon op het lichaam inwerkt. De vlammen van je Salamander mogen dan mijn stembanden hebben verbrand en mijn gezicht verwoest, maar ze hebben me ook een onschatbare gave verleend. En daarvoor dank ik je.’

‘Dat kan niet waar zijn.’ De implicatie van deze bewering deed Fletcher duizelen.

‘Het is waar,’ zei Didric, terwijl hij Rubens’ schild streefde. ‘Het is eeuwen geleden gebeurd bij een andere familie van edelen, in een ruzie tussen broers die wat al te hoog opliep. Het gif van een Manticore rechtstreeks in de bloedbaan van de jongere broer. Een fatale dosis die hem had moeten doden. In plaats daarvan kreeg hij de gave.’

Didric grijnsde toen hij het afgrijzen op Fletchers gezicht zag. Hij genoot hiervan.

‘Kom, het is tijd voor je proces. Maak je niet ongerust, voor je het weet ben je terug in je ellendige hok. Ik kan niet wachten om je weer op te sluiten en de sleutel weg te gooien.’

Fletcher kwam met moeite overeind, hij wankelde toen zijn spieren trilden en verstijfden door het gif. Een proces... eindelijk gerechtigheid? Hij voelde een sprankje hoop opwellen, voor het eerst in wat een eeuwigheid leek.

Hij richtte zijn getatoeëerde handpalm op het stro, waar Ignatius zich had verstopt. Het pentagram op zijn huid gloeide paars op, en de demon loste op tot draden wit licht, die Fletchers hand in stroomden. Hij kon de demon maar beter binnen in zich houden, zodat niemand ze van elkaar kon scheiden. Hij wilde er niet aan denken hoe het zou zijn om zonder zijn kleine metgezel in de gevangenis te zitten.

‘Jij eerst,’ zei Didric, terwijl hij met het pistool naar de open deur gebaarde.

Fletcher strompelde de cel uit. Heel even genoot hij van het gevoel van vrijheid, van meer dan enkele stappen te kunnen doen zonder tegen een muur op te lopen. Toen werd het koude uiteinde van de loop van het pistool tegen zijn nek gedrukt.

‘Geen onverwachte bewegingen, alsjeblieft. Ik zou je kop niet van je romp af willen knallen voordat de pret begint,’ snauwde Didric toen ze door een lange stenen gang liepen. In de muren zaten net zulke deuren als die van Fletchers cel. Het was doodstil, de stilte werd slechts verbroken door de echo van hun voetstappen.

Didric liet hem stoppen bij een in de muur ingebouwde trap. De gang strekte zich nog tientallen meters verder uit tot die in de duisternis verdween.

‘Hier zitten de gevaarlijkste gevangenen, mensen zoals jij: rebellen, moordenaars, verkrachters. De koning betaalt ons rijkelijk om ze hier opgesloten te houden, tegen de kosten van een emmer water en één maaltijd per dag. Het is een prachtige regeling.’

Fletcher huiverde en stelde zich voor hoe het zou zijn om in zijn eentje in de cel te zitten, zonder Ignatius, boeken of betoveringen die voorkwamen dat hij gek werd, en in de wetenschap dat hij daar nooit meer weg zou gaan. Hij voelde medelijden opwellen met de verloren zielen die in de cellen zaten, hoe gruwelijk hun misdaden ook mochten zijn. Toen drong het tot hem door dat hij binnenkort een van hen zou kunnen zijn, voor altijd opgesloten, diep onder de grond. IJzige tentakels van angst wikkelden zich om zijn hart.

‘Doorlopen,’ beet Didric hem toe, en hij duwde Fletcher de trap op, die spiraalsgewijs naar boven liep, net als in een huis van een dwerg. Ze passeerden regelmatig betraliede deuren, die door een bewaker werden opgehouden. Ze klommen steeds verder omhoog tot Fletchers knieën pijn deden van de inspanning. Hij had geprobeerd om in de kleine cel lichaamsoefeningen te doen, maar door al die maanden zonder beweging of voldoende eten was hij zwak en ondervoed. Hij wist niet of hij nog een jaar, laat staan levenslang, onder dergelijke omstandigheden zou overleven.

Didric duwde hem door een grote dubbele deur boven aan de trap een overvolle binnenplaats op. Rondom hen stonden rijen bewakers, die oefeningen met musket en bajonet uitvoerden. Hun uniformen waren wespachtig zwart met geel, een combinatie van maliën en licht leer. Het waren er genoeg om Didrics privéleger te zijn.

Fletcher nam diepe teugen frisse lucht. Hij genoot van het licht van de vrije hemel, voelde de warmte van de zon op zijn gezicht. Hij werd duizelig toen hij naar boven keek, maar hij spreidde zijn armen wijd uit en voelde de koele bries op zijn huid. Het was verrukkelijk.

Didric duwde Fletcher voor zich uit en ze liepen door een grote ijzeren poort de straat op. Fletcher was verbaasd toen hij ontdekte dat hij wist waar ze waren. Hij draaide zich om en keek naar de gevangenis. Hij herkende een aantal dingen van het gebouw. Het was Didrics vroegere herenhuis.

‘Geweldig hoor, wat je ermee hebt gedaan,’ zei Fletcher sarcastisch.

‘Ja, mijn oude thuis. Het was tijd voor een upgrade met het oog op mijn nieuwe positie. Wat vind je van ons nieuwe onderkomen?’

Didric wees naar boven. Het dorp Pelt was gebouwd aan de voet van de hoogste berg van de Beartoothbergen. De berg torende als een kolossale monoliet boven hen uit, en bij zonsondergang viel zijn schaduw over het dorp. Fletcher volgde Didrics vinger en zag dat de top van de berg niet meer bestond. In plaats daarvan stond er nu een kasteel, een en al kantelen, torens en schietgaten. Voor de muren stonden kanonnen. De zwarte gaten van hun lopen bedreigden het dorp, alsof ze elk moment het vuur konden openen. Het leek meer op een fort dan een huis.

‘De veiligste plek in Hominum, uitgerust met voldoende proviand en andere benodigdheden om een beleg van tien jaar te doorstaan. De elfen zouden ons kunnen verraden, de orks zouden Hominum binnen kunnen vallen, de gevangenen zouden zelfs het dorp kunnen overnemen, en het zou niks uitmaken. Het grootste leger in de wereld zou niet door die muren kunnen breken, zelfs als ze de steile rotswanden aan weerszijden konden beklimmen.’

‘Je klinkt paranoïde, Didric,’ antwoordde Fletcher, hoewel Didrics